16-22 οκτ 2003

Η αναχώρηση ή καρκίνος του λάρυγγος

Μεταξουργείο

Από την **Ελένη Πετάση**

Ποιο ήταν άραγε το κριτήριο επιλογής των ελληνικών θεατρικών μονολόγων; Προτού παρθεί η απόφαση για το ανέβασμα ενός κειμένου, υπήρξε κάποιος αρμόδιος στην Πολιτιστική Ολυμπιάδα που αφού το διάβασε εισηγήθηκε την εγκυρότητά του; Ή απλώς η αποδοχή μιας πρότασης στηρίχτηκε στη γενικότερη διάθεση να συμπεριληφθούν άκριτα ορισμένοι αξιόλογοι συγγραφείς και στο κύρος που φέρει η υπογραφή του ερμηνευτή;

Τα παραπάνω ερωτήματα στροβιλίζονταν στο μυαλό μου καθώς παρακολουθούσα στωικά το πόνημα του Αντώνη Δωριάδη «Η αναχώρηση ή καρκίνος του λάρυγγος». Αφενός ο πρόχειρος τίτλος ανταποκρινόταν απόλυτα στο ύφος γραφής του έργου. Αφετέρου η πρόθεση να συνδυαστούν προσωπικές μνήμες με πολιτικά μηνύματα όχι μόνο δεν προκάλεσε την έκρηξη μιας πολυμήχανης χημικής ένωσης, αλλά προσγειώθηκε σε αδικαιολόγητες κοινοτοπίες. Επιπλέον, η –μπεκετικής καταγωγής– οδηγία του συγγραφέα να ακουστεί η σκέψη της ηρωίδας του με την αρωγή της τεχνολογίας λειτούργησε, στην προκειμένη περίπτωση, αρνητικά. Γεγονός που δεν μπόρεσε να ανακαπτίσει η νέα σκηνοθέτις Μαριάννα Κάλμπαρη, της οποίας ένα πρώτο δείγμα ενδιαφέρουσας δουλειάς («Μια ανάσα ακόμα») είδαμε πέρυσι στον Άδειο Χώρο του Εθνικού Θεάτρου.

Με αποτέλεσμα να παρασυρθεί η σημαντική κυρία του θεάτρου μας, η Νέλλη Αγγελίδου, σε μια σχεδόν ωριαία παντομίμα συναισθημάτων. Παρ' όλα αυτά δεν ήταν λίγες οι στιγμές που η καλή ηθοποιός μετέδωσε στο κοινό την ευγένεια και την ευαισθησία της.

Ο μονόλογος της ηλικιωμένης γυναίκας, που ακούγεται μαγνητοφωνημένος –με τη δικαιολογία ότι πάσχει από καρκίνο του λάρυγγα– επιχειρεί ένα ταξίδι στο παρελθόν, σταθμεύοντας σε εκείνες τις στιγμές οι οποίες ολοκληρώνουν την ανθρώπινη ύπαρξη, τη δυναμώνουν και τη συμφιλιώνουν με το αναπόφευκτο τέλος. Και ενώ η φαντασία της περιοδεύει σε γεγονότα που σφράγισαν τη ζωή της, αποχαιρετά τα πράγματα που αγάπησε: αντικείμενα, μελωδίες, τριαντάφυλλα. Κρίμα που ο φλύαρος σκηνικός χώρος (Δέσποινα Βολίδη), με τα ψεύτικα λουλούδια και τις κορνίζες από νέον, υπονόμευσε την εν δυνάμει ποιητική διάσταση του εγχειρήματος. Αντίθετα, το σεμνό βίντεο του Παναγιώτη Βιτσοράκη, οι ατμοσφαιρικοί φωτισμοί του Σάκη Μπιρμπίλη και οι μουσικές που επέλεξε ο Διαμαντής Καρανασιάσης προσπάθησαν να αναπληρώσουν τις ελλείψεις.